

תפ"ח 1196/07/21 - מדינת ישראל נגד רותם עזריה

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 1196-07-21

לפני הרכב השופטים:
כב' השופט אבי לוי [אב"ד] כב' השופט ערן קוטון כב' השופט איל באומגרט
המאשימה
מדינת ישראל

נגד
הנאשם

רותם עזריה (עציר)

גזר דין

פתח דבר

1. המתלוננת, אמם של שני קטינים ילידי 00.00.10 ו-00.00.12 (להלן: א' ו-ב' או הקטינים), [...] קשרה עמו יחסי אחווה ורעות קרובים ואמיצים. בין השנים 2014 ו-2019 התגורר הנאשם בעיר מגוריה של המתלוננת, במהלך מספר חודשים הנאשם אף התגורר בביתה. הנאשם קיים קשר מיטבי עם בני משפחת המתלוננת ובהם שני הקטינים, עבד בחברת בני המשפחה [...], השגיח על שני הקטינים לבקשת הוריהם, בילה רבות עם בני משפחת המתלוננת, והיה בן בית בביתה.

כשנתיים לאחר שעזב, נודע למתלוננת דרך אתר חדשותי במרשתת כי הנאשם, [...] האהוב, נעצר בגין עבירות מין שביצע בקטין בדרום הארץ (להלן גם: התיק בבית המשפט המחוזי בבאר שבע). בהמשך חשפו שני ילדיה הקטינים שהנאשם פגע מינית אף בהם. מאז החשיפה התהפכה קערת המשפחה על פיה. חיי בני המשפחה לא שבו להיות כשהיו, ובני המשפחה אינם מוצאים מנוח ומזור לכאבם.

2. הנאשם, יליד 1996, הורשע לאחר ניהול הוכחות בביצוע ריבוי עבירות מין בשני הקטינים. מרבית העבירות בוצעו בבית הקטינים, חלקן בזמן שהנאשם התגורר באותו בית, חלקן עת בילה עימם ושיחק עימם בבית או בבית סבתם, וחלקן בזמן שהנאשם שמר על אחד הקטינים והיה אחראי עליו.

ההליך בבית המשפט

3. כתב האישום אחז שני אישומים. באישום הראשון, יוחסו לנאשם עבירות של מעשה סדום בב' בהזדמנויות שונות, ועבירות של מעשה מגונה בב'. באישום השני יוחסו לנאשם עבירות של מעשה מגונה בא'.

בתשובה לאישום, כפר הנאשם בביצוע העבירות שיוחסו לו "באופן הנטען בכתב האישום", וטען כי הודאה חלקית שמסר באחת מחקירותיו נמסרה עקב לחץ פסול. נוכח כפירת הנאשם התקיים בבית המשפט הליך הוכחות במסגרתו העידו הורי הקטינים, בני משפחה נוספים, חוקרת הילדים שחקרה את שני הקטינים (ואסרה את העדתם בבית המשפט), והנאשם שהעיד להגנתו. במהלך עדותו של הנאשם, הודה האחרון בביצוע מעשים מגונים בשני הקטינים במספר הזדמנויות, אולם הכחיש בתוקף כי ביצע מעשי סדום בב'.

עם סיום הליך ההוכחות, נותרו הצדדים חלוקים בשלוש סוגיות, העיקרית שבהן הייתה בשאלת ביצוע מעשי הסדום בב'. השנייה עסקה במספר המקרים שבהם ביצע הנאשם מעשים מגונים בא'. הסוגיה השלישית שדרשה הכרעה עסקה בשאלה האם יש לראות את הנאשם כאחראי על א' (במובנו של סעיף 351(ג)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק)) בעת שביצע בו הנאשם את העבירות.

4. בסופו של הליך, כפי שפורט ארוכות בהכרעת הדין, לאחר שנבחנו הראיות ונשקלו טענות הצדדים, קבענו שהנאשם ביצע בב' עבירה אחת של מעשה סדום, וזיכנו אותו מחמת הספק מביצוע עבירות נוספות של מעשה סדום שלעשייתן לא מצאנו ראיות סיוע מספקת (לגרסת הקטין). כן קבענו, בהתאם להודאת הנאשם, כי ביצע בב' מעשים מגונים, בחמישה מקרים שונים, באופן שנגע באיבר מינו ובישבנו. עוד קבענו, בהתאם להודאתו של הנאשם, כי ביצע בא' מעשים מגונים, בשישה מקרים שונים, בכך שנגע בחזהו, באיבר מינו ובישבנו של א'. סברנו שהוכח כי לפחות באחת מהפעמים עשה הנאשם את המעשה כשהיה אחראי על א'. המעשים המגונים נעשו בא' וב' בביתם או בבית סבתם. מעשה הסדום נעשה בב', בחצר אחורית של גן ילדים שאותו הפעילה המתלוננת.

5. בגין מעשים אלו, הרשענו את הנאשם בעבירות הבאות: באישום ראשון (קטין ב') - עבירת מעשה סדום בקטין, לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) + 345(א)(1) לחוק העונשין. עבירות מרובות של מעשה מגונה בקטין, לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) + 345(א)(1) לחוק העונשין.

7. באישום שני (קטין א') - עבירות מרובות של מעשה מגונה בקטין, לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) + 345(א)(1) לחוק העונשין, ובביצוע עבירת מעשה מגונה בקטין על ידי אחראי לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) + 345(א)(1) + 351(ג)(2) לחוק העונשין.

6. בטרם טענו הצדדים לעונש קיבלנו תסקיר על אודות נפגעי העבירות ותסקיר מבחן המתייחס לנאשם. על מנת להימנע מפגיעה מיותרת בצנעת הפרט, נתאר את האמור בתסקירים בתמצית בלבד.

תסקיר נפגעי העבירות

7. התסקיר פרט את נסיבות הפגיעה בקטינים, והשלכות הפגיעה ברובד האישי, הנפשי, ההתנהגותי, המשפחתי והחברתי. מהתסקיר עלתה תמונה מקיפה ומורכבת המתייחסת להשלכות מעשי העבירה שביצע הנאשם. התסקיר התבסס, בין היתר, על פגישה עם המתלוננת ששיתפה את עורכת התסקיר

בקורות משפחתה טרם גילוי המעשים ולאחריהם. לדברי האם, לאחר חשיפת המעשים מצבם הרגשי והנפשי של הקטינים התדרדר מאד, אצל שניהם החלו להופיע סימנים פוסט טראומטיים, בין היתר, התפרצויות זעם, חרדות, קשיים בשינה ועוד. כן החלה התדרדרות ביכולת הלמידה של שני הקטינים ואצל שניהם אובחנו לקויות למידה. הקטינים מטופלים והטיפול מלווה גם בהדרכה הורית, בעיקר של האם.

הפגיעה בקטינים השליכה על התא המשפחתי בכללותו, על אחותם הגדולה של הקטינים ועל הוריהם. המתלוננת, אם של הקטינים, אובחנה כסובלת מפוסט טראומה, נקבעו לה אחוזי נכות והיא נמצאת במעקב ונוטלת טיפול תרופתי. המשפחה נקלעה לקשיים כלכליים נוכח קשיי ההורים לחזור לעבודה באופן מסודר. נסכם בכך שהפגיעה המינית בקטינים גרמה להם ולבני משפחתם נזק עצום, בכל תחומי החיים, וכיום המשפחה משקיעה את מירב מאמציה בניסיון לטפל בתוצאות הפגיעה.

תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם

8. אשר לנאשם נמסר כי משפחת המוצא שלו מונה זוג הורים ושלושה ילדים, הנאשם, בן 26, ואח ואחות [...]. הוריו של הנאשם עובדים ומתגוררים בעיר בצפון הארץ. טרם הגשת התלונה התגורר בבית סבתו בעיר בדרום הארץ ועבד בגן ילדים. הנאשם לא סיים את חוק לימודיו, שירת שירות לאומי, עבד בגני ילדים ובמרכולים.

בתסקיר צוין כי הנאשם נעדר עבר פלילי, אך מתנהל כנגדו התיק בבית המשפט המחוזי בבאר שבע שעניינו עבירות מין בקטין והחזקת חומר תועבה שבו דמויות קטינים. באותו הליך נעצר הנאשם, ונערך תסקיר מעצר שהמליץ על טיפול ייעודי לעברייני מין בהוסטל "מעגלים", טיפול שהנאשם רצה להשתלב בו. עם זאת, הנאשם התקשה להציג גורמי פיקוח שישמשו כערבים במסגרת חלופת מעצר, על כן הוחלט על מעצרו עד תום ההליכים.

הנאשם שיתף את שירות המבחן בדבר משיכתו המינית והביע תחושות של כישלון בשל הבעייתיות בהתנהלותו המינית. אשר לעבירות מושא ההליך, מסר כי הוא לוקח אחריות מלאה על מעשיו. לדבריו התקשה לשלוט על עצמו, לא חשב על השלכות מעשיו הן במובן החוקי והן במובן הרגשי, ובעיקר לא חשב על הנזק שנגרם לקטינים. הנאשם הביע צער על הפגיעה בקטינים, ואמר כי הוא כל יום חושב על כך. עוד הביע עניין להשתלב בטיפול מתוך הבנה לבעייתיות שבהתנהגותו. כיום הוא משולב בקבוצת הכנה לטיפול המשך.

9. שירות המבחן התרשם כי לנאשם קושי ביצירת קשרים חברתיים ואינטימיים, ניכר כי הוא חסר מיומנות לקיום תקשורת בין אישית ושיח רגשי. קיים בלבול סביב נטייתו המינית ועיוותי חשיבה בתחום המין באופן כללי וביחס לקטינים בפרט. הנאשם היה ממוקד במימוש צרכיו וניכר כי הוא מתקשה לווסת את התנהגותו. עם זאת, הוא מבין את הצורך בשילוב בטיפול אינטנסיבי וסגור בתחום עבריינות המין.

כגורמי סיכוי לשיקום ציין שירות המבחן את הרצון שהביע הנאשם לטיפול בתחום המיני. כן ציין את יציבותו התעסוקתית של הנאשם, ואת המאמצים שהשקיע בתעסוקה יציבה שגרמה לו לביטחון. כגורמי סיכון צוינו עיוותי חשיבה בתחום עבריינות המין, משיכה לקטינים, מיקוד עצמי גבוה לצד חוסר יכולת לוויסות עצמי.

בהתחשב בכל האמור, התרשם שירות המבחן ממוקדי סיכון רבים להישנות התנהגות מינית פוגענית והמליץ על הטלת ענישה ממשית שתחדד לנאשם את חומרת מעשיו. כן המליץ כי בית המשפט יורה לגורמי הטיפול בשב"ס לבחון את התאמתו של הנאשם לטיפול ייעודי לעברייני מין במתקן הכליאה שבו ישהה.

ראיות הצדדים לעונש

10. בטרם טענו הצדדים העידה המתלוננת אמם של שני הקטינים על מצבה ועל אודות הנזק שנגרם לבני משפחתה. כן הוגשו כתב האישום המתוקן בתפ"ח 23963-04-21 המתנהל בבית המשפט המחוזי בבאר שבע ופרוטוקול הכרעת הדין שניתנה באותו הליך. בהתאם להכרעת הדין שניתנה ביום 20.6.22, הורשע הנאשם, לפי הודאתו, בעבירה של מעשה סדום בקטין, לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיפים 345(ב)(1) + 345(א)(1), בחמש עבירות של גרם מעשה סדום בקטין, לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיפים 345(ב)(1) + 345(א)(1) וכן סעיף 350, בחמש עבירות של מעשה מגונה בקטין לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיפים 345(ב)(1) + 345(א)(1), ובעבירה של פרסום והצגת תועבה (החזקה) של קטין לפי סעיף 214(ב3), הכול לחוק העונשין.

דברי המתלוננת - אם הקטינים

11. בבכי בלתי נשלט ובזעקות שבר, ניסתה המתלוננת לתאר את הקשיים שהיו מנת חלקם של ילדיה ומנת חלקה שלה. היא סיפרה שהכניסה את הנאשם לביתה, לגור עם משפחתה, כשלא הייתה לו מסגרת משפחתית וכשהוא חסר קורת גג. היא הבהירה שהתייחסה אליו כאל אח, ומשכך הבגידה באמון היא כה צורבת וכואבת. לדבריה מאז חשיפת הפגיעה עוברת המשפחה טלטלה קשה, חיי הקטינים השתנו לעד וכלשונה: "[...] אני רוצה את הבנים שלי בחזרה הם כבר לא כאן, תאמינו לי שהם כבר לא כאן [...]". היא סיפרה שהקטינים סובלים מתסמינים רבים ושונים כתוצאה מהפגיעה המינית, שפוגעים קשות בתפקודם ובתפקודה שלה. כן שיתפה במחשבות אובדניות שפוקדות אותה חדשות לבקרים. נעיר כי במהלך טיעוני התביעה, שעקבו את דבריה, איבדה האם את הכרתה למשך רגעים ארוכים וטופלה בידי אנשי משמר ורפואה.

טיעוני הצדדים ודברי הנאשם

טיעוני המאשימה

12. את עיקר טיעוניה הגישה המאשימה בכתב והוסיפה עליהם על-פה.

המאשימה פירטה את הליכי המעצר הקשורים בנאשם, את עובדות הרשעתו והתייחסה לעונשים המרביים הקבועים לצד העבירות שבהן הורשע, כמו גם לקיומו של עונש מזערי ביחס לעבירות אלו.

עוד הפנתה המאשימה לכתב האישום המתוקן ולהכרעת הדין שניתנה לאחרונה בתיק בבית המשפט המחוזי בבאר שבע, וטענה כי יש באלו ללמד על מסוכנותו המינית הרבה של הנאשם. כן התייחסה לתסקיר המבחן שממנו עלה כי קיימים בנאשם גורמי סיכון רבים להישנות התנהגות מינית פוגעת. המאשימה הדגישה כי הנאשם הורשע לאחר ניהול הליך הוכחות מלא בבית המשפט, ולכל אורך ההליך לא נטל אחריות על עבירת המין החמורה ביותר שביצע בקטין ב'.

המאשימה הדגישה את חומרתן הרבה של עבירות מין המבוצעות בקטינים בידי מבוגר קרוב ואחראי. כן התייחסה לערכים החברתיים הנפגעים כתוצאה מעבירות אלו, לנזקים שעבירות אלו מסבות, ולצורך בהטלת ענישה מרתיעה ומחמירה על מבצעייהן. לטענת המאשימה, עיקרון ההלימה מחייב הטלת עונש מאסר ממשי ומרתיע, לצד ענישה נלווית ופסיקת פיצויים לטובת הקטינים בסכום משמעותי.

13. המאשימה סבורה כי בנסיבות העניין יש לקבוע שלושה מתחמי עונש הולם שונים. אחד לגבי כל אחד מהקטינים, ובעניינו של ב' שני מתחמי ענישה. לטענתה, באישום הראשון הקשור בב' יש לקבוע מתחם שנע בין 12 ל-18 שנות מאסר בפועל בגין עבירה של מעשה סדום, ומתחם נוסף שנע בין 5 ל-9 שנות מאסר בגין חמש עבירות המעשה המגונה. אשר לאישום השני הקשור בא', יש לקבוע מתחם עונש הולם שנע בין 6 ל-11 שנות מאסר בפועל בגין שש עבירות המעשה המגונה, בשים לב לכך שלפחות אחת מהן בוצעה בזמן שהנאשם היה אחראי על א'. עוד טענה המאשימה כי בתוככי המתחמים יש למקם את עונשו של הנאשם ברף העליון של המתחמים, ולצבור את עונשי המאסר. זאת נוכח חומרת מעשיו, הנזק הרב שגרמו, ובהתבסס על האמור בתסקיר המבחן כמו גם הרשעתו של הנאשם במעשים דומים בתיק בית המשפט המחוזי בבאר שבע.

המאשימה הדגישה את הנסיבות המחמירות בעניינו, ובכלל זה גילם הצעיר של הקטינים, העובדה שהנאשם ניצל את יחסי האמון והקרבה אליהם, ביצוען של העבירות בבית הקטינים, התנהגותו המניפולטיבית כלפיהם (פיתוי בכסף, במשחק בטלפון הנייד וכדו'), התעלמות מהתנגדות הקטינים לצורך סיפוקו המיני של הנאשם ולכך שקדם תכנון למעשיו והוא היה האחראי הבלעדי עליהם. עוד הפנתה לנזק הרב שנגרם לקטינים ולבני משפחתם, כפי שעלה מתסקיר נפגעי העבירות, ומעדות האם בבית המשפט.

טיעוני ההגנה

14. ב"כ הנאשם ביקש שנקל עם מרשו ונטיל עליו עונש מתאים אשר יש בו גם חמלה, נוכח גילו הצעיר של הנאשם, נסיבותיו האישיות המורכבות, הבעיות שמהן הוא סובל ומדיניות הענישה הנהוגה.

ב"כ הנאשם הדגיש כי הנאשם נטל ונטל אחריות על מעשיו, וכך עשה עת נחקר בחקירה המשטרתית

שבמהלכה אף ביקש כי יינתן לו טיפול. הוא הפנה לאמור בתסקיר המבחן שממנו עלה כי הנאשם לקח אחריות והביע חרטה כנה, אף ביקש להשתלב בטיפול עוד בשלב המעצר.

הנאשם כיום מבין את הנזק העצום שגרמו מעשיו והוא מתחרט עליהם. יש להתחשב גם בגילו הצעיר של הנאשם במועד ביצוע העבירות, בהיעדר הרשעות קודמות בעת ביצוע העבירות, ובהעדר כל תמיכה משפחתית או חברתית, הן בהליך, הן בבית המעצר והן בתקשורת החיצונית.

15. ב"כ הנאשם טען כי המתחמים להם עתרה המאשימה הם מופרזים לחלוטין, מנותקים מנסיבות ביצוע העבירות, וממדיניות הענישה הנוהגת המשתקפת בפסיקה רבה שאליה הפנה.

מן הפסיקה עולה שבנסיבות חמורות בהרבה, עונשי מאסר בפועל שהוטלו הסתכמו בשנים בודדות, ולכל היותר עמדו על שנות מאסר. לגישתו, נוכח הקשר ההדוק שבין מעשי הנאשם יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד לכלל העבירות שבהן הורשע וזה נע בין 18 חודשי מאסר לבין 4 שנות מאסר בפועל.

דברי הנאשם

16. הנאשם בדברו האחרון הביע חרטה וצער על מעשיו. כן ביקש שגזר דינו יהלום את חומרת מעשיו אך לא מעבר לכך.

דין והכרעה

17. מעשיו של הנאשם קשים וחמורים, וכשאנו באים למוד לו את עונשו, דמותם של הקטינים ניצבת לנגד עינינו. דבריו של ב' על המקרה בחצר האחורית ואופן תיאורו את מקום הפגיעה בעת שהוביל את החוקרת לעיני המצלמה, צרובים בתודעתנו. ההליך שהתנהל לפנינו טומן בחובו סיפור אנושי קורע לב, ויחסי אמון ואהבה שהתנפצו לרסיסים. את הכאב שנגרם אין בידינו להקהות, את התמימות שנגזלה מהקטינים אין באפשרותנו להשיב, ואת שנעשה אין בכוחנו לבטל. גזר הדין אינו מטה קסם, ואין ביכולתו לתת מענה לכל השאלות, התהיות והצרכים של שני הקטינים ובני משפחתם. שומה עלינו לגזור את דינו של הנאשם בהתאם לדין, ולעובדות שהוכחו, כפי שהורה לנו המחוקק.

עלינו לקבוע מתחם עונש הולם לכל אירוע ובהמשך לקבוע את עונשו של הנאשם בגבולות מתחם העונש שייקבע. לגישתנו, כל אישום מהווה אירוע ויש לקבוע לכל אחד מהאישומים מתחם עונש הולם נפרד. בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון "[...] אישומים המופנים כלפי קורבנות שונים מהווים אירועים שונים במובנו של סעיף 40 לחוק העונשין, אף שהעבירות בהם ומאפייניהם דומים" (ראו: ע"פ 1605/13 פלוני נ' מדינת ישראל (27.8.14); ע"פ 2240/21 פלוני נ' מדינת ישראל (8.11.21)).

איננו סבורים שקיים "קשר ענייני הדוק" בין כלל העבירות, כך שניתן להשקיף עליהן כעל מסכת עבריינית אחת (לעניין מבחן הקשר הענייני ראו: ע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' דלאל (3.9.15)). אף איננו סבורים שיש מקום לקבוע שני מתחמי ענישה שונים באישום הראשון (שעניינו בקטין ב'), באופן שלעבירת מעשה הסדום

ייקבע מתחם נפרד מזה שייקבע לעבירות המעשים המגונים. המאשימה לא ביססה את טענתה בעניין זה, ולמעט הציון כי מעשה הסדום חמור מהמעשים המגונים, לא ניתן הסבר מדוע יש לקבוע, לאישום אחד, בעניין קטין אחד, שני מתחמי עונש הולם שונים שעה שקיים בין המעשים קשר הדוק והם מהווים אירוע אחד לצורכי מתחם העונש ההולם. העובדה כי מעשיו של הנאשם בקטין ב' הסלימו ממעשים מגונים למעשה סדום, אינה יכולה לשמש בסיס לקביעת מתחם ענישה נפרד לעבירה החמורה יותר. על כך יש להוסיף, שכעניין שבשגרה כתבי אישום בעבירות מין מונים מספר עבירות מין בדרגות חומרה שונות בעניינו של נפגע אחד. ניסיון החיים מלמד כי בהליכים אלו העמדה המקובלת היא קביעת מתחם עונש הולם אחד, ללא קשר למספר העבירות שבוצעו כלפי נפגע העבירות (לדוגמא ע"פ 3615/18 פלוני נ' מדינת ישראל (26.3.20)).

18. אם כן, לטעמנו בעניינו של כל קטין יש לראות את מעשי העבירה בכללותם כאירוע אחד, בהיותם קשורים לאותו מרקם עובדתי - לנסיבות המעשים, לצדדים המעורבים בהם, לסביבה שבה נעשו, ולשאר נסיבות העניין. למען הסר ספק, אין בקביעה כי העבירות שבוצעו כלפי כל קטין מהוות אירוע אחד, כדי לגרוע מחומרת העבירות שבוצעו בפרט בהצטברן זו לזו, ומן העובדה שעסקינן בריבוי עבירות שבוצעו בידי הנאשם לאורך תקופה.

קביעת מתחם העונש ההולם

19. הנאשם הוא [...], בבחינת "אח קטן" של המתלוננת ו"אח גדול" של הקטינים. הנאשם התגורר בבית הקטינים מאז היותם צעירים לימים, בילה עימם זמן רב, השגיח עליהם, [...] והיה חלק בלתי נפרד מהמרקם המשפחתי שאותו הכירו הקטינים. למרבה הצער הנאשם ניצל את הקרבה הזו ואת האמון הרב שניתן בו וביצע בקטינים, בהיותם רכים בשנים, עבירות מין חמורות.

כאמור באישום הראשון, הנאשם ביקש מב', שטרם החל ללמוד בכתה א', שיתלווה אליו לחצר האחורית בתואנת שווא. הוא אחז בחוזקה בידו של ב', הוביל אותו לחצר, הורה לו לפשוט את מכנסיו ותחתוניו, הושיב אותו בכוח על ברכיו והחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של ב', תוך שהוא גורם לו כאב. בתגובה לבקשותיו של ב' שיחדל ממעשיו, הציע לו לשחק עם הטלפון הנייד ואף ביקש שיאפשר לו לבצע את זממו עוד מספר דקות, ובתמורה ישלם לו 20 ₪. נוסף על כך, במועדים שונים, נגע הנאשם באיבר מינו ובישבנו של ב'. בתגובה לבקשת ב' כי יחדל, הציע לו הנאשם בתמורה לשחק בטלפון הנייד או סכום של חמישה ₪.

האישום השני מתאר מעשים מגונים שביצע הנאשם כלפי א', בהזדמנויות שונות. הנאשם נגע בבטנו ובאיבר מינו של א', וחדל ממעשיו רק כשא' בכה. הנאשם נגע בישבנו של א' במשך דקות ארוכות וחדל ממעשיו רק לאחר שא' ביקש בבכי שיפסיק. בפעם אחרת, נכנס הנאשם לחדרם של הקטינים בזמן שב' יצא מהחדר, התקרב לא' והציע לו לשחק בטלפון הנייד שלו בתמורה לכך שייגע באיבר מינו. א' נטל את הטלפון הנייד של הנאשם והנאשם נגע בישבנו ובחזהו עד ששמע את ב' יוצא מחדר השירותים, חדל ממעשיו ויצא מחדרם של הקטינים.

20. מעשיו של הנאשם אופיינו בפיתוי ובתמרון, באופן שהיה מציע לקטינים משחק בטלפון הנייד על מנת להסיח את דעתם, כן היה מציע להם סכומי כסף נמוכים על מנת שיאפשרו לו לבצע בהם את מעשיו.

ברוב המקרים הנאשם התעלם מבקשות הקטינים שיחדל ממעשיו, התעלם מההתנגדות המפורשת שהביעו, וניסה להשתיקם באמצעות משחק בטלפון הנייד או הבטחה לתשלום. מעשיו נעשו תוך ניצול הקרבה המשפחתית והאמון שהורי הקטינים נתנו בו, תוך ניצול קרבתו הפיזית אל הקטינים והאמון שהם עצמם רחשו לו, ותוך ניצול מצבים שבהם נותר לבד עם אחד הקטינים, בין אם מדובר בשהייה בת מספר דקות ובין אם במשך מספר שעות בהיותו אחראי על הקטין. הנאשם אף נתן לקטינים להבין שאמם מודעת למעשיו ומתירה אותם, ומנגד גרם להם לחשוש כי אם ייחשפו המעשים הם (הקטינים) יאסרו.

אשר לנזק שגרם הנאשם במעשיו, כאמור בתסקיר נפגעי העבירות ובעדות האם, הפגיעה קשה היא וניתן לראות את השלכות הפגיעה על הקטינים ועל בני משפחתם, כמעט בכל מישורי חייהם. לדאבון הלב, יתכן ועסקינן בנזק בלתי הפיך.

הנאשם פגע באוטונומיה של כל אחד מן הקטינים על גופו, פגע בפרטיותם, פגע ברצונם החופשי, בזכותם לכבוד ולשמירה על שלמות גופם ונפשם, ופגע קשות בביטחונם האישי. הפגיעה לא היתה חד פעמית כי אם נמשכת וממושכת. הפגיעה נעשתה במקומות שאמורים לשמש עבור הקטינים מבצר ומגן, ביתם, בית סבתם, ובחצר גן המשחקים במקום עבודת אמם.

21. על אודות חומרתן של עבירות מין בקטינים דיברה הפסיקה לא פעם. כך לדוגמא נאמר בע"פ 1859/22 פלוני נ' מדינת ישראל (8.6.22):

"כפי שצינתי זה לא כבר, "פעמים רבות מספור עמד בית משפט זה על הצורך להחמיר בענישה בגין עבירות מין המבוצעות בקטינים, וזאת בייחוד במקרים בהם העבירות נעשות על-ידי דמות קרובה, תוך ניצול יחסי אמון [...] ענישה מחמירה בכגון דא מחויבת על מנת להלום את חומרתם הרבה של המעשים, לשקף את פגיעתם הקשה מנשוא בנפגעי העבירה, לייצר הרתעה אישית וסביבתית אפקטיבית וכן להביע את שאט הנפש החברתית ממעשים נפשעים מעין אלה" (ע"פ 2240/21 מדינת ישראל נ' שחר, פסקה 17, וראו האסמכתאות שם (8.11.2021) (להלן: עניין שחר); ראו גם ע"פ 1859/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 והאסמכתאות שם (23.12.2021)). חומרתן היתרה של עבירות כגון דא נובעת, בין היתר, מעצמת הפגיעה שהן מחוללות בקטינים שנפלו קורבן למעשים שפלים אלה. פגיעות כאמור עלולות לבוא לידי ביטוי במגוון רחב של תופעות נפשיות וגופניות, המצריכות תהליכי שיקום קשים ומורכבים, ולהעמיד בסיכון את סיכויי של הנפגע הקטין לגדול כאדם שלם ומאושר (ע"פ 8153/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 45 לחוות דעתי (20.10.2020)). אין צורך לומר כי השבר עמוק עוד יותר שעה שמבצע המעשים הנפשעים הוא אדם שהנפגע הקטין רואה בו דמות חיובית ונותן בו את אמונו".

בהתייחסות למדיניות הענישה בעבירות מין בקטינים, נאמר, למשל, בע"פ 8153/19 פלוני נ' מדינת ישראל (20.10.20):

"[...] שנים רבות חוזר ועומד בית משפט זה על הצורך להחמיר בענישתם של עברייני מין, ובפרט ביחס לאלו שקורבנותיהם הם קטינים. זאת, כדי שעונשם יהלום את חומרת מעשיהם וכן

כדי ליצור הרתעה. פסיקה זו אף עולה בקנה אחד עם רצון המחוקק המתבטא בסעיפים הרלוונטיים בחוק העונשין (ראו לדוגמה: סעיפים 40ב, 40 ו-355 לחוק העונשין; ע"פ 4920/01 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נו(1) 594, 605-607 (2001); ע"פ 6882/14, פסקה 17; ע"פ 3792/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 17-20 (11.11.2018); ע"פ 519/19, פסקאות 10-13). החמרת הענישה בעבירות מין, ובפרט באלו המבוצעות כלפי קטינים, נושאת עמה מסר לפיו החברה מוקיעה מתוכה את מי שרואה אדם אחר ככלי לסיפוק יצריו. החמרת הענישה אף מבטאת הכרה בכאבו של הקורבן, וזו עשויה להיות הצעד הראשון במסע המפרך לשיקומו".

בבואנו לקבוע את מתחם העונש ההולם את מעשי הנאשם, עלינו להתחשב, בין היתר, בנסיבות ביצוע העבירות, בערכים שנפגעו ממעשיו של הנאשם, בעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים, בנזק שגרמו המעשים, ובמדיניות הענישה הנהוגה. כן יש לשקול את קיומו של עונש מזערי לעבירות שבהן עסקין בהתאם לסעיף 355 לחוק העונשין, הקובע עונש מזערי לעבירות לפי סעיפים 345, 348(א), (ב) או (ג), או 351(א), (ב) או (ג)(1) או (2).

22. בטרם נתייחס לפסיקה, נעיר כי כעניין שבשגרה קיימים הבדלים משמעותיים בין מתחמי העונש ההולם שאותם מציעה המאשימה, למתחמים שאותם מציעה ההגנה. בענייננו, קיים הבדל תהומי בין המתחמים, והעונש שלו עתרה המאשימה (המסתכם למעשה ב-38 שנות מאסר בפועל) נעדר בסיס משפטי איתן ונראה כקיצוני בחומרתו. פסקי הדין שאליהם הפנתה המאשימה שבהם עונשי המאסר נעים בין 13 שנות מאסר בפועל ל-20 שנות מאסר בפועל, אינם דומים לענייננו, ונדמה כי גם המאשימה הייתה מודעת לכך. לאותן עבירות נלוו מעשי אלימות ואיומים, ודגש מיוחד ניתן באותם פסקי דין לכך שהפגיעה המינית התבצעה על ידי זר במרחב ציבורי.

המאשימה בטיעוניה בכתב הבחינה בין הפסיקה שאליה הפנתה למקרה שלפנינו, אך ביקשה שנלמד ממנה על מדיניות הענישה המחמירה בעבירות מין בקטינים. עיון בפסיקה עדכנית בעבירות מין אכן מעלה מגמת החמרה במקרים של ריבוי קורבנות. כך בע"פ 3936/22 מדינת ישראל נ' בושמיץ (10.11.22), החמיר בית המשפט העליון בעונשו של נאשם והטיל עליו 15 שנות מאסר בפועל חלף 11 שנים שהטילה הערכאה הדיונית, לאחר שהודה בביצוע עבירות רבות (בעשרה אישומים) של אינוס בנסיבות מחמירות ובריבוי עבירות של מעשים מגונים בנסיבות מחמירות. כתב האישום המתוקן באותו עניין פירט שורה של עבירות מין שביצע הנאשם, בתשע קטינות שהיו כבנות 6 שנים, בעת התנדבותו לשנת שירות בכיתה א' בבית ספר יסודי.

בע"פ 5617/19 מדינת ישראל נ' פלוני (26.8.21), קיבל בית המשפט העליון את ערעור המדינה, והחמיר בעונשו של נאשם מ-11 שנות מאסר בפועל ל-15 שנות מאסר בפועל, במקרה שבו הורשע הנאשם לאחר שמיעת ראיות, בארבעה אישומים שונים, בריבוי עבירות מין שנעשו לאורך שנים רבות, בשלוש בנות משפחה קטינות (בתו, נכדתו ואחייניתו). כתב האישום באותו מקרה פירט ריבוי עבירות של מעשה סדום ומעשה מגונה בנכדתו הקטינה, ריבוי עבירות של מעשה מגונה, ניסיון למעשה מגונה, הטרדה מינית ופגיעה בפרטיות, באחייניתו הקטינה, ועבירה של תקיפה מינית בביתו (כנוסחו של החוק בעת ביצוע המעשים), כמו גם עבירה של

פרסום והצגת חומר תועבה.

בע"פ 968/20 פלוני נ' מדינת ישראל (22.3.21) דחה בית המשפט העליון ערעור על עונש מאסר בפועל למשך 20 שנה (לצד ענישה נלווית). המערער באותו הליך הורשע לפי הודאתו בשלושה אישומים שונים, בריבוי עבירות מין בשלוש קטינות, אחייניותיו. כתב האישום המתוקן כלל ריבוי עבירות של אינוס בת משפחה קטינה, ריבוי עבירות של מעשה סדום בקטינה בת משפחה וריבוי עבירות של מעשים מגונים בקטינה בת משפחה.

23. כפי שהבהרנו לעיל הענישה מחמירה, אך עסקינן במקרים שבהם דובר בשלושה קורבנות או יותר, שבהם המעשים שבוצעו היו בחלקם חמורים לאין ערוך, תדירותם הייתה גבוהה יותר, ואף יתר הנסיבות שונות היו מהמקרה שלפנינו. רוצה לומר, העונש המצטבר שלו עתרה המאשימה המתקרב ל-38 שנות מאסר בפועל, לא נמצא לו אח ורע בפסיקה (לצורך השוואה למקרים שבהם נגזרו עונשי מאסר בפועל שעולים על 25 שנות מאסר, ראו ע"פ 2528/20 פלוני נ' מדינת ישראל (24.3.22)) ולא בכדי לא הפנתה המאשימה לפסיקה המבססת את עתירתה לעונש. זאת ועוד, גם החמרה בענישה צריכה להיעשות בהדרגתיות, ראו בעניין זה ע"פ 8718/20 פלוני נ' מדינת ישראל (7.12.22) שם נקבע, בין היתר:

"[...] כאשר בית המשפט חורג ממדיניות הענישה הנוהגת כדי להחמיר את רף הענישה, עליו לעשות זאת במתינות ובהדרגתיות תוך שהוא שומר על עקרון אחדות הענישה ועל קיומו של מדרג חומרת ענישה בין העבירות השונות".

באותו מקרה בית המשפט העליון קיבל ערעור על חומרת העונש, והפחית מעונשם של שני נאשמים (לאחד הופחתה שנת מאסר, ולאחר שהיה קטין במועד ביצוע העבירה הופחתו שנתיים) על מנת **"לשקף איזון ראוי בין חומרת העבירות ונסיבות ביצוען ובין הצורך בהדרגתיות ובמידתיות בהחמרה בענישה"**.

הדין העניק לנו כלים לבחינת חומרת המעשים במסגרת סעיפי החוק, ובכלל זה עלינו להתחשב בנסיבות המקרה וברמת הפגיעה בערכים המוגנים, והעונש הקבוע בצד כל עבירה הוא אור מנחה עבורנו. מהפסיקה הענפה למדים אנו על יישום הוראות החוק. עם זאת, האמת ניתנת להיאמר שלעיתים ההבחנה בעבירות מין קשה ומורכבת מאין כמותה. שהרי אונס קטינה בת 8 במקלט, על ידי עובר אורח זר (כמשתקף בפסיקה שאליה הפנתה המאשימה) לא בהכרח חמור יותר או פחות ממעשה סדום בקטין צעיר לימים בחצר האחורית, בידי בן משפחתו האהוב.

בע"פ 8802/18 מדינת ישראל נ' פלוני (22.12.19) נאמרו הדברים היפים לענייננו:

"קשה היא מלאכת גזירת הדין באופן כללי, וביתר שאת בעבירות מין. מצד אחד, פגיעתן של עבירות אלה דבקה אף בנפשו של נפגע. הן נוגדות באופן מובהק את הנורמות של החברה. מצד שני, עקרון ההלימה של עונש עומד בראש מגדל התכליות שקבע המחוקק במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. אף אם ככלל נכון להחמיר בעבירות אלה, עבירה עבירה לפי נסיבותיה. לכן, בבואו של בית המשפט לגזור עונש בגין עבירות אלה, נדמה כי עליו לתת

דעתו גם על קריטריונים אובייקטיביים. לא כל עבירות המין עומדות בשורה אחת. העונש חייב לשקף את העובדה שכמעט בכל המקרים ישנן עבירות חמורות יותר וחמורות פחות. שורת הדין דורשת הנמקה. בענייננו יש לזכור את גילם של נפגעי העבירה, תדירות המקרים ואורך התקופה שבה בוצעו המעשים."

24. לאחר שאמרנו את שאמרנו, להלן נתייחס לפסיקה, שלטעמנו, מלמדת על מדיניות הענישה במקרים שניתן למצוא בינם ובין המקרה שלפנינו מכנה משותף. בחלק מן המקרים דובר על ריבוי מתלוננים, בחלקם דובר על עבירות של מעשים מגונים בלבד, חלקם משלב גם עבירות של מעשה סדום וגם עבירות של מעשה מגונה. נדגיש כי בענייננו מדובר בשני מתלוננים קטינים וצעירים לימים, בשני אישומים שאינם זהים - אישום ראשון עניינו, מעשה סדום אחד בקטין וחמישה מקרים של מעשה מגונה בקטין; אישום שני עניינו בחמישה מקרים של מעשים מגונים בקטין, ומעשה מגונה נוסף שנעשה בידי אחראי. הנאשם אמנם בן משפחה של הקטינים, אך למעט עבירה אחת של מעשה מגונה, לא הורשע בעבירות מין בבן משפחה לפי סעיף 351. אשר לעבירת המעשה המגונה, הורשע לפי סעיף 351(ג)(2) מתוקף היותו אחראי על א' באותו מקרה. רוצה לומר, שגם עניין זה מבדיל ומבחין בין עניינינו לאחרים שיפורטו להלן.

עוד נציין, כי במסגרת האישום הראשון, לא פורטו הנסיבות בעבירות המעשים המגונים בב', למעט העובדה כי במספר הזדמנויות, נגע הנאשם באיבר מינו ובישבנו של ב', והציע לו לשחק בטלפון הנייד שלו או סך של 5 ₪. חקירותיו של ב' התעמקו במעשה הסדום, הוא לא נשאל על המעשים המגונים, ומשכך לא סיפר עליהם בהרחבה. למעט הציון בחקירתו הראשונה כי הנאשם נגע לו באזורים אישיים וכדי למנוע ממנו ללכת היה מציע לו משחק בטלפון או 5 ₪, אין עוד התייחסות של ב' למעשים המגונים. כפי שאף ציינו בהכרעת הדין, במסגרת האישום הראשון הרשענו את הנאשם, לפי הודאתו, בביצוע עבירות של מעשה מגונה, בחמישה מקרים שונים. כך גם במסגרת האישום השני, הרשענו את הנאשם, לפי הודאתו, בביצוע מעשים מוגנים בשישה מקרים. המדובר במעשים מגונים שעל אף חומרתם הרבה אינם מגיעים לרף חומרה גבוה מאוד, המעשים אמנם כללו מגע יד באיבר מינו ובישבנו של א', אך אלו לא לוו בעבירות נוספות חמורות יותר, בהפעלת כוח, בהפשטה מבגדיו ואף הנאשם לא התפשט בעצמו. הנאשם לא חשף עצמו בפני הקטין ולא ביקש ממנו כי יבצע בגופו מעשים מגונים. המעשים לא לוו באלימות או איומים, אך כן לוו בהתנגדות מצדו של א'.

נזכיר שעל אף שהמעשים נעשו לאורך תקופה בת מספר שנים, ועל אף שהנאשם הורשע בריבוי עבירות של מעשה מגונה, הרי מדובר במקרים ספורים, היינו תדירות המעשים הייתה נמוכה.

25. בע"פ 4121/20 פלוני נ' מדינת ישראל (01.07.21) אישר בית המשפט עליון עונש של 7 שנות מאסר בפועל (לצד ענישה נלווית) למערער שפגע מינית בשלושה אחים קטינים, בניגוד לרצונם, במספר רב של מועדים, במקומות המפגש של חברי קהילתם ביישוב בו התגוררו ובהם בית הכנסת, בית חב"ד והמקווה. באישום הראשון יוחסו למערער מעשים מגונים ושני מעשי סדום שביצע באח אחד, בתקופה שבה היה בגילאי 13 - 14. חלק מהאירועים התרחשו בזמן שהמערער לימד אותו גמרא לקראת מבחני הקבלה לשיבות. באישום השני יוחסו למערער עבירות מין שביצע באח השני, בעת שהיה

בגילאי 9 - 10, וענינם בשני אירועים שונים של מעשים מגונים. באישום השלישי יוחסו למערער מעשים מגונים שביצע באח השלישי, בתקופה שבה היה כבן 14, אשר כללו נגיעות באיבר מינו, שלא בהסכמתו, בעת ששהה עירום במקווה. באותו מקרה התנהל הליך הוכחות מלא, ובית המשפט המחוזי קבע שלושה מתחמי ענישה, מתחם לכל אחד מהאישומים.

בע"פ 5386/19 **פלוני נ' מדינת ישראל** (15.6.20) אישר בית המשפט העליון עונש של **7 וחצי שנות מאסר בפועל** (לצד ענישה נלווית) למערער שהורשע לאחר הליך הוכחות, בעבירות שיוחסו לו בשני האישומים. בגין האישום הראשון, הורשע המערער בריבוי עבירות של מעשה מגונה בקטין, ובשתי עבירות של גרם מעשה סדום בקטין (המערער הכניס לפיו את איבר מינו של המתלונן), ובצירוף סעיף 350 לחוק העונשין. דובר על תקופה בת 6 שנים לערך, שבה המתלונן היה בן 6 - 12. בגין האישום השני, הורשע המערער בשתי עבירות של מעשה מגונה בקטין כבן 13.

בע"פ 8802/18 **מדינת ישראל נ' פלוני**, המוזכר לעיל, דובר על משיב שהורשע בעבירות רבות של מעשים מגונים בשלושה קטינים. מעשיו כללו נגיעות באבריהם המוצנעים של הקטינים, מעל ומתחת לבגדים. האישום הראשון התייחס לקטין כבן 12 והעבירות בוצעו במהלך כשנה. האישום השני התייחס לקטין שהיה כבן 7 והעבירות בוצעו במשך תקופה של כשנתיים. האישום השלישי התייחס לקטין שהיה כבן 10 והעבירות בוצעו במשך כשנתיים. בית המשפט המחוזי גזר על המשיב 3 שנות מאסר בפועל ובית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה והחמיר בעונשו כך שיעמוד **על 4 שנות מאסר בפועל**.

בע"פ 1987/17 **פלוני נ' מדינת ישראל** (4.6.19) נדחה ערעורו של מערער שהורשע בביצוע שורה של עבירות מין באחייניתו לאורך תקופה של כשש שנים, מאז הייתה כבת 9 ועד שמלאו לה 15 שנים, ועונשו נגזר, בין היתר, **ל-7 שנות מאסר**. המערער נהג לבלות עם המתלוננת לעיתים תכופות בתקופת ילדותה והתבגרותה. כתב האישום כלל עבירה של גרם מעשה מגונה, עבירת אינוס ושש עבירות של מעשים מגונים. המעשים המגונים כללו הפשטה של המערער, נגיעות באיבר מינה, חיכוך באיבר מינה, ליטוף ישבנה, חיכוך גופו בגופה, ניסיון לנשיקה, ומקרה אחד שבו החדיר המערער אצבעותיו לאיבר מינה של המתלוננת וגרם לה בכוח להחזיק את איבר מינו החשוף.

בע"פ 4818/16 **פלוני נ' מדינת ישראל** (9.1.18) נידון ערעורו של נאשם שהורשע במעשים מגונים ומעשה סדום שנעשו בקטין בן משפחה שהיה פחות מגיל 6, ובית המשפט המחוזי גזר עליו 6 שנות מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית. את מתחם הענישה העמיד בית המשפט המחוזי על טווח שנע בין 5 ל-9 שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון קיבל את הערעור שהוגש והפחית מעונשו של המערער, כך שיעמוד על **5 שנות מאסר בפועל**. באותו מקרה, המערער, דודו של המתלונן, שמר עליו ועל אחותו בביתם. המערער לקח את המתלונן לחדר השינה, הושיבו על המיטה, והכניס את איבר מינו לפיו. בשלב מאוחר יותר השכיב המערער את המתלונן על המיטה וביצע בו מעשה מגונה, בכך ששכב עליו, הצמיד את איברו לישבנו ונגע בישבנו באמצעות אצבעו. בית משפט העליון הקל בעונשו של המערער שכן דובר באירוע חד פעמי, מאז המערער לא היה בקרבת המתלונן, נסיבותיו האישיות, בעל אישיות גבולית ולוקה במגבלות קוגניטיביות, חלף הזמן (למעלה מארבע שנים), שהייתו

של המערער במעצר בית זמן ממושך, והיעדר עבר פלילי.

בע"פ 5936/13 פלוני נ' מדינת ישראל (14.1.15) אישר בית המשפט העליון עונש של 5 שנות מאסר בפועל (לצד ענישה נלווית), שנפסק למערער שהורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בביצוע חמש עבירות של מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו 14, ובניסיון אחד למעשה סדום. באותו מקרה, המערער היה בן 26 והמתלונן בן 11. המערער שגר בשכנות למתלונן, היה חבר של אביו וביקר בביתם באופן תדיר. בית המשפט העליון דחה את טענות המערער שלפיהן היה מקום לחרוג ממתחם העונש, משיקולי שיקום, וכן לדחות את הדיון על מנת לאפשר למערער תקופת ניסיון להשתלב בטיפול (בהתאם להמלצת שירות המבחן).

בע"פ 2470/15 פלוני נ' מדינת ישראל (25.10.15) נדחה ערעורו של אדם שהורשע לאחר ניהול הוכחות, במעשים מגונים בנסיבות אינוס (ריבוי מקרים), ונגזרו עליו 20 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית. דובר על מעשים מגונים שביצע המערער באחייתו הקטינה, בת 7 שנים, במשך מספר ימים, שבהם הגיעה עם אביה להתארח בביתו. כתב האישום כלל מספר מעשים מגונים בדרגות שונות, בחלק מהמקרים דובר על נגיעות בישבן (מתחת למכנסים) בחוזקה ובסמוך לאזור פי הטבעת. במקרה אחד דובר על נגיעות חזקות באיבר המין והישבן, בעת שהמתלוננת התקלחה, ובשני מקרים שבהם נישק את המתלוננת בפיה והחדיר את לשונו לפיה. בית המשפט העליון לא התערב במידת העונש וציין כי מדובר בעונש הנוטה לקולה.

26. נתנו דעתנו למדיניות הענישה ולפסיקה המגוונת בעבירות מין בקטינים, לקיומו של עונש מזערי, לערכים המוגנים שנפגעו ממעשי הנאשם, לעוצמת הפגיעה בהם, ולאחר ששקלנו את נסיבותיו המיוחדות של המקרה שלפנינו, ובכללן חומרת העבירות, תדירותן, גילם הצעיר מאד של הקטינים, יחסי האמון ששררו בין הנאשם לקטינים ולמשפחתם, מצאנו לקבוע את מתחם העונש ההולם בעניינו של ב' בתווך שבין 8 שנות מאסר בפועל ל-14 שנות מאסר בפועל ובעניינו של א' בתווך שבין 45 חודשי מאסר בפועל ל-80 חודשי מאסר בפועל. בהתאם לסמכות הנתונה לנו החלטנו להטיל על הנאשם עונש כולל בגין שני האישומים.

העונש המתאים לנאשם

27. ענישה היא לעולם אינדיווידואלית. בהתאם לדין, בבואנו לקבוע מהו העונש הראוי לנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, עלינו להתחשב בשיקולים הנוגעים לנסיבותיו האישיות של הנאשם, לגילו, עברו, לנטילת האחריות, לחרטתו ועוד.

בעניינו, הנאשם עצור עד לתום ההליכים מזה שנה ומחצה. הוא ניהל משפט הוכחות, כזכותו שבדין, ובהינתן שזוכה מחלק מן העבירות שיוחסו לו, הרי שניהול המשפט לא היה לחינם. לצד זאת ראוי להזכיר כי גם אם הנאשם לא הודה במלוא העבירות שיוחסו לו, הוא כן הודה בביצוע מעשים מגונים בשני הקטינים, והודאתו צמצמה מאד את המחלוקות העובדתיות. הרשעתו בביצוע עבירות של מעשה מגונה בשני הקטינים, מבוססת בין

היתר על הודאתו.

28. הנאשם הביע חרטה וצער החל מחקירתו במשטרה וכלה בדיון האחרון. עם זאת, הנאשם הכחיש כי ביצע בב' מעשה סדום ובעדותו בבית המשפט דבריו נשמעו יותר כניסיון התחמקות מאשר כנטילת אחריות. בהקשר זה יוער כי אין לבוא עמו חשבון על עצם ההכחשה אך לא ניתן לזכותו באותה הקלה שבה זוכה מי שמודה, נוטל אחריות וחוסך את הליך ההוכחות. שקלנו את בקשת הנאשם להשתלב בטיפול ייעודי, מספר פעמים, הן בחקירה, הן במסגרת הליכי המעצר, ולהתרשמותנו מדובר בבקשה כנה. צפינו בנאשם בכל חקירותיו, התרשמנו ממנו באופן ישיר עת העיד בבית המשפט, ולהתרשמותנו, הנאשם מבין שהוא סובל מ"בעיה" כלשונו. אותה בעיה שאין ביכולתו להגדיר, מנהלת אותו לא פעם והוא חסר כלים, ובשלב זה כפי הנראה גם חסר יכולת, להשתלט עליה. יובהר, ה"בעיה" היא משיכתו הבלתי נשלטת לקטינים.

29. התנהלותו של הנאשם הובילה אותו לביצוע מעשים מיניים חמורים בקטין נוסף, לאחר ביצוע המעשים בשני הקטינים, מעשים שבגינם הורשע בתיק בית המשפט המחוזי בבאר שבע בעבירות מין חמורות. יש בכך ללמד, שעל אף שבעת ביצוע העבירות מושא ההליך הנוכחי היה הנאשם חסר הרשעות קודמות, הרי לאחר שהמעשים נושא הליך זה הסתיימו, הוא לא כבש את יצרו והמשיך לבצע עבירות מין בקטין נוסף. עובדות כתב האישום בתיק הנוסף מלמדות על דפוס התנהגות דומה, על קרבה לקטין שהתגורר בשכנות לנאשם ועל יחסי השכנות הטובים שבין הנאשם למשפחת הקטין. הנאשם נהג לבלות עם הקטין, לשחק עמו, ולעתים לשמור עליו. בשלב מסוים, בזמן שהנאשם נותר עם הקטין ביחידות, בביתו או בבית הקטין, ביצע בו עבירות מין חמורות.

הנה כי כן, הנאשם פיתח דפוס התנהגות שבו הוא מתקרב אל הקטין ומשפחתו, רוכש את אמונם, ואז מבצע בקטין עבירות מין חמורות. כטענת המאשימה יש בכך להעיד על מסוכנות מינית ברף גבוה הנשקפת מהנאשם. ייתכן שהנאשם אינו מונע מרוע, אלא מיצרים חולניים שעליהם אינו מצליח להשתלט, אך במעשיו הוא מהווה סיכון של ממש לציבור הקטינים ולציבור בכללותו. נוכח טיב העבירות שעבר, חומרתן ועוצמת חלקן יש להביא בחשבון במקרה זה גם את שיקול ההרתעה, הרתעת היחיד והרתעת הרבים אשר אל להם לפעול כמות הנאשם שאחרת יענשו בחומרה.

מן העבר השני נתנו דעתנו לטענות בא כוחו שלפיהן הנאשם נמצא "לבד במערכה" ונסיבות חייו מורכבות. בתסקיר שירות המבחן צוין כי מדובר בבחור צעיר שלא קיים מערכת יחסים אינטימית, ולא מן הנמנע כי בהקשר זה הוא חסר יכולות תקשורת די בסיסיות. במצבו כיום הנאשם מסוכן לציבור, ויהיה זה מסע ארוך עבורו להפחית ממסוכנות זו. יש לקוות שישתלב בטיפול ייעודי וארוך לעברייני מין, ולפניו עבודה עצמית רבה. אנו מקווים כי הנאשם מבין זאת.

30. בטרם סיום נעיר כי עם מתן גזר הדין בית משפט זה סיים את מלאכתו, אם כי ערים אנו למצוקתה הרבה של משפחת הקטינים וכאבה מלווה את ההליך בכללותו. אנו תקווה, כי החל משלב זה יוכלו הקטינים ובני משפחתם להתמקד בשיקומם ובאיחוי שברי חייהם. מי יתן והיה בידינו לסייע בכך ולו

במעט.

סוף דבר

31. בהינתן כל שאמרנו החלטנו להטיל על הנאשם את רכיבי הענישה שלהלן:

חמש-עשרה (15) שנות מאסר בפועל, בניכוי תקופת מעצרו בתיק זה - החל מיום 9.6.21.

שמונה-עשר (18) חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים, לבל יעבור עבירת מין מסוג פשע.

שישה (6) חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים, לבל יעבור עבירת מין מסוג עוון.

הנאשם יפצה את כל אחד מהקטינים בסכום של 129,000 ₪.

הסכומים הנ"ל ישולמו בחמישים תשלומים שווים ורצופים, החל מיום 15.3.23 ובכל 15 בחודש שלאחריו. אי פירעון אחד התשלומים במועד יעמיד את יתרת הפיצוי לפירעון מיידי.

סכומי הפיצוי יועברו להורי הקטינים לפי פרטים עדכניים שיימסרו בידי המאשימה עד ליום 1.3.23.

נאסר על הנאשם ליצור קשר ישיר או עקיף עם מי מבני משפחת הקטינים בכל הנוגע לפיצוי.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון

ניתן והודע היום, כ"ו טבת תשפ"ג, 19.1.2023 במעמד הצדדים.

איל באומגרט, שופט

ערן קוטון, שופט

אבי לוי, שופט [אב"ד]